

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/46/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2314203575
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboslava Vanková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2314203575.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľuboslava Vanková a sudkýň: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Andrea Dudášová, v právnej veci žalobcu: Q. B., narodený X.X.XXXX, bytom H. XXX/XX, F. V., zastúpený splnomocnencom: Advokátska kancelária GRUJBÁR s.r.o., IČO: 47 238 488, so sídlom Adama Štrekára 8255/50, Trnava, proti žalovanému: D. B., narodený X.X.XXXX, bytom M. XXX, zastúpený splnomocnencom: Advokátska kancelária TIMAR & Partners, s.r.o., IČO: 36 866 296, so sídlom Štúrova 42, Šaľa, o zaplatenie úroku z omeškania, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 23C/63/2014-118 zo dňa 20.9.2016, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. vo veci samej potvrdzuje.
- II. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. o náhrade trov konania zrušuje a vec mu v zrušenom rozsahu vráca na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.452 eur, čo je 14%-ný ročný úrok z omeškania od 17.3.2010 do 29.4.2014 zo sumy 2.521,41 eur, všetko do 3 dní, výrokom II. žalobcovi priznal 100% náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia.
2. Rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 365, § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku.
3. Vecne argumentoval tým, že vykonateľným (15.12.2013) a právoplatným (11.12.2013) rozsudkom OS Galanta zo dňa 20.6.2012, č. k. 16Cb/57/2006-383, v spojení s rozsudkom KS v Trnave zo dňa 24.9.2013, bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 2.521,41 eur do 3 dní. Žalobca písomnou výzvou zo dňa 23.6.2006 vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy 3.185,29 eur (95.960 Sk) v lehote 3 dní od doručenia výzvy. Podací lístok o zaslaní výzvy sa nezachoval, ale žalovaný dňa 27.6.2006 napísal a odoslal žalobcovi písomné vyjadrenie k predmetnej výzve. Na základe uvedeného mal súd prvej inštancie za to, že žalovaný najneskôr dňom 27.6.2006 obdržal do svojej dispozície predmetnú výzvu žalobcu, na základe čoho lehota na plnenie dlhu mu začala plynúť dňom nasledujúcim po dni 27.6.2006 (28.6.2006) a uplynula 30.6.2006, pričom dňom 1.7.2006 sa žalovaný s plnením dlhu už dostal do omeškania. Základná úroková sadzba NBS uplatňovaná pred prvým kalendárnym dňom kalendárneho polroka, v ktorom došlo k omeškaniu, bola vo výške 4% ročne (rozhodujúcim dňom pre určenie sadzby je 30.6.2006, nie deň 1.7.2014, (sadzba v období 31.5.2006 až 25.7.2006 bola vo výške 4%), a to vychádzajúc z ust. § 369 ods. 1 Obch. zákonníka, pričom podľa výpisu sadziieb NBS išlo v danom období o sadzbu 4%, prirátajúc 10% ide o výslednú výšku 14% ročne. Zároveň nebolo sporným, že istina dlhu bola žalovaným zaplatená dňa 29.4.2014, ktorá skutočnosť dobu

omeškania žalovaného ukončuje a úrok z omeškania sa tak dá vypočítať na sumu 1.452 eur. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie žalobe ako plne dôvodnej vyhovel.

4. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi ako procesne úspešnej strane sporu právo na náhradu trov konania vo výške 100% .

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal písomne odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f), h) Civilného sporového poriadku. V odvolaní uviedol, že žalovaný počas celého konania namietal výšku žiadaného úroku z omeškania, keď táto podľa žalovaného môže byť iba vo výške 13% p. a. a súčasne namietal žiadaný nárok na náhradu trov konania zo strany žalobcu, tento považoval za nedôvodný a žiadal aplikovať ust. § 150 OSP, z dôvodu, že ak by bola pohľadávka žalovaná v pôvodnom konaní sp. zn. 16Cb/57/2016, žalobca by za priznanie príslušenstva nárok na trovy konania nemal, čím sa dvakrát obohacuje na úkor žalovaného. Rozhodným obdobím na určenie sadzby úrokov z omeškania je sadzba platná pred prvým kalendárnym dňom kalendárneho polroka, v ktorom došlo k omeškaniu. Ak teda omeškanie nastalo dňom 1.7.2006, potom predchádzajúci polrok je od 1.1.2006 do 30.6.2006 a prvý deň pred týmto polrokom je deň 31.12.2005, kedy bola základná sadzba 3 % (obdobie od 1.3.2005 do 28.2.2006). Až takto určenú sadzbu je možné zvýšiť o 10% percentuálnych bodov s tým, že výslednou výškou úroku z omeškania je tak výška 13% p. a. a nie žalobou žiadaná výška 14% p. a.. Správna nie je ani lehota plnenia, keď z výroku I. rozsudku súdu vyplýva lehota 3 dni, bez určenia okamihu započatia plynutia tejto lehoty (ust. § 232 ods. 3 CSP) a žalovanému nie je zrejmé, či sa tak súdom priznaný nárok dostáva do režimu predbežnej vykonateľnosti podľa ust. § 233 CSP. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie jednoznačne vyplýva, že súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal tvrdeniami žalovaného vo vzťahu k nároku žalobcu na náhradu trov konania, ktorý nárok má žalovaný za nedôvodný. Priznanie náhrady trov konania v prípade, ak žalobca tieto nároky žaluje účelovo, resp. z neobľúbivosti oddelene, by bolo obchádzaním zákona, a teda by sa mohlo považovať za zárobkovú činnosť, ktoré konanie je v priamom rozpore so základnými zásadami civilného sporového konania. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Sám žalobca sa v konaní žiadnym spôsobom nevysporiadal s tým, prečo tieto nároky v súdnom konaní uplatňoval oddelene a súčasne, keď mu už boli v konaní o zaplatenie základu pohľadávky (istina 2.541 eur) priznané trovy konania voči žalovanému. Žalovaný má za to, že v prípade ak žalobca v žalobe žaluje len úroky z omeškania (príslušenstvo pohľadávky), ktoré neboli žalované v pôvodnej žalobe (konanie vedené pred Okresným súdom Galanta pod sp. zn. 16Cb/57/2006), pričom nič nebránilo žalobcovi žiadať v pôvodnom konaní aj nárok na zaplatenie príslušenstva pohľadávky, ide podľa žalovaného o dôvod hodný osobitného zreteľa, na ktorý by mal súd prihliadať. Tu je potrebné zdôrazniť, že ak by žalobca žaloval v pôvodnom konaní aj úroky z omeškania, náhrada trov konania by za toto uplatnené príslušenstvo už nevznikla, keďže pri výpočte nároku na náhradu trov konania by toto príslušenstvo nevstúpilo do výpočtu, čím dochádza k nedôvodnej zárobkovej činnosti práve žalobcu na úkor žalovaného. Navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne zmenil napadnutý rozsudok v zmysle odvolania.

6. K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca. Vo vyjadrení uviedol, že samotný žalovaný si od samotného počiatku neplnil svoje zmluvné povinnosti riadne a včas a následne v čase nadobudnutia vykonateľnosti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 20.06.2012, č. k. 16Cb/57/2006-383, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 24.09.2013, č. k. 21Cob/163/2012-422, ktorý sa stal právoplatným dňa 11.12.2013 a vykonateľným dňa 15.12.2013, si neplnil ani takto súdnou cestou svoje povinnosti uložené mu právoplatnými rozhodnutiami a žalobcovi dlžnú istinu 2.521,41 eur do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia dobrovoľne neuhradil. Okrem skutočnosti, že napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd rozhodol v prospech žalobcu v merite veci, súčasne žalovaného zaviazal k úhrade trov konania, ktoré žalobcovi do tohto momentu vznikli, lebo samotný žalobca mal úspech vo veci samej podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Prvoinštančný súd rozhodol v napadnutom rozsudku správne, lebo správne vychádzal v danej veci zo zásady úspechu vo veci, lebo žalobca mal plný úspech vo veci. Zastáva názor, že na predmetnú vec nie je možné aplikovať ust. § 257 Civilného sporového poriadku, lebo tu absentujú práve dôvody hodné osobitného zreteľa a navyš tie dôvody, ktoré žalovaný vo svojom odvolaní uvádza, práve takými nie sú. Navrhuje, aby odvolací súd odvolanie žalovaného zamietol a aby žalovaný bol zaviazaný k úhrade súdnych trov žalobcovi za odvolacie konanie v rozsahu 100 %.

7. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený doterajší zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, pričom podľa ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (aktuálne § 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), f), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že boli splnené podmienky pre potvrdenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku I. vo veci samej (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku) a zrušenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku II. o náhrade trov konania (§ 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku).

9. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku vo veci samej, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku vo veci samej, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci samej, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku vo veci samej. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchyliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi.

10. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že pri vyhodnotení vykonaného dokazovania každého z vykonaných dôkazov jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach bolo v konaní dostatočným spôsobom preukázané, že žaloba žalobcu je dôvodná.

11. Podanou žalobou sa žalobca domáhal zaplatenia úroku z omeškania vo výške 14 % ročne zo sumy od 17.3.2010 do 29.4.2014 zo sumy 2.521,41 eur, čo predstavuje sumu 1.452 eur. Z obsahu spisu vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Galanta č. k. 16Cb/57/2006-383 zo dňa 20.6.2012 (právoplatným dňa 11.12.2013, vykonateľným dňa 15.12.2013) v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 21Cob/163/2012-422 v Trnave zo dňa 24.9.2013 (právoplatným dňa 11.12.2013) bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 2.521,41 eur do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia titulom odmeny mandátára (žalobcu) na základe Mandátnej zmluvy o vymáhaní pohľadávok 2/2005 uzavretej dňa 8.2.2005 medzi stranami. Žalobca ako mandatár písomnou Výzvou zo dňa 23.6.2006 vyzval žalovaného ako mandanta na úhradu odmeny, ktorá mu patrí na základe Mandátnej zmluvy o vymáhaní pohľadávok 2/2005 uzavretej dňa 8.2.2005 medzi stranami, v sume 3.185,29 eur (pôvodne 95.960 Sk) v lehote do troch od doručenia výzvy. Na uvedenú výzvu žalobcu reagoval žalovaný Vyjadrením zo dňa 27.6.2006 a odmietol žiadanú odmenu žalobcovi zaplatiť. Súd prvej inštancie mal za to, že najneskôr dňa 27.6.2009 obdržal žalovaný do svojej dispozície Výzvu žalobcu zo dňa 23.6.2006, lehota na plnenie tak uplynula žalovanému dňa 30.6.2006 a dňom 1.7.2006 sa žalovaný dostal do omeškania so zaplatením časti žalobcom požadovanej odmeny (priznanej mu rozsudkom Okresného súdu Galanta č. k. 16Cb/57/2006-383 zo dňa 20.6.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 21Cob/163/2012-422 v Trnave zo dňa 24.9.2013) v sume 2.521,41 eur. Dňa 29.4.2014 žalovaný zaplatil žalobcovi sumu 2.521,41 eur.

12. Súd prvej inštancie považoval za opodstatnený nárok žalobcu na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 14 % ročne od 17.3.2010 do 29.4.2014 zo sumy 2.521,41 eur, pričom za rozhodujúci deň pre určenie výšky úroku z omeškania považoval deň 30.6.2006, kedy základná úroková sadzba NBS bola

4 %. Žalovaný nesúhlasil s týmto záverom súdu prvej inštancie, keď mal za to, že rozhodujúcim dňom pre určenie výšky úroku z omeškania je deň 31.12.2015, kedy základná úroková sadzba NBS bola 3%, teda podľa jeho názoru má žalobca nárok len na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 13 % ročne.

13. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalovaného je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam a či vec správne právne posúdil.

14. Podľa § 365 Obchodného zákonníka v znení účinnom ku dňu vzniku omeškania dlžník je v omeškaní, ak nesplní riadne a včas svoj záväzok, a to až do doby poskytnutia riadneho plnenia alebo do doby, keď záväzok zanikne iným spôsobom. Dlžník však nie je v omeškaní, pokiaľ nemôže plniť svoj záväzok v dôsledku omeškania veriteľa.

15. Podľa § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka v znení účinnom ku dňu vzniku omeškania, ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, je povinný platiť z nezaplatenej sumy úroky z omeškania určené v zmluve, inak o 10% vyššie, než je základná úroková sadzba Národnej banky Slovenska uplatňovaná pred prvým kalendárnym dňom kalendárneho polroka, v ktorom došlo k omeškaniu. Základná úroková sadzba Národnej banky Slovenska platná v prvý kalendárny deň kalendárneho polroka sa použije počas celého tohto polroka.

16. Právnym dôsledkom omeškania so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti je povinnosť platiť úroky z omeškania z nesplatennej časti dlhu. Predpokladom vzniku práva na úroky z omeškania je omeškanie dlžníka. Povinnosť dlžníka platiť úroky z omeškania nastáva priamo zo zákona (ex lege) a to bez ohľadu na zavinenie. Zmluvné strany si úroky z omeškania nemusia dohodnúť v zmluve a nárok na úroky z omeškania vznikne aj v tomto prípade priamo zo zákona. V prípade omeškania s plnením peňažného záväzku sa preto mení obsah záväzku tak, že dlžníkovi pribudne povinnosť plniť popri peňažnom dlhu aj úroky z omeškania a veriteľovi pribudne oprávnenie požadovať od dlžníka popri plnení peňažného dlhu aj úroky z omeškania. Ak výška úrokov z omeškania nebola dohodnutá v zmluve (čo je aj prejednávaný prípad), dlžník platí úroky z omeškania vo výške o 10 % vyššie ako je základná úroková sadzba Národnej banky Slovenska, pričom rozhodujúci deň pre určenie jej výšky je deň, ktorý predchádza prvému dňu kalendárneho polroka, v ktorom došlo k omeškaniu. Ak teda došlo k omeškaniu žalovaného dňa 1.7.2006, kalendárny polrok, v ktorom došlo k omeškaniu je obdobie od 1.7.2006 do 31.12.2006 a rozhodujúcim dňom pre určenie sadzby je 30. jún 2006. Ku dňu 30.6.2006 bola výška základnej úrokovej sadzby Národnej banky Slovenska 4 %. Výška úrokov z omeškania, na ktoré má žalobca nárok, sa vypočíta tak, že základná úroková sadzba Národnej banky Slovenska vo výške 4 % sa zvýši o 10 %, čo v konečnom dôsledku znamená opodstatnenosť nároku žalobcu na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 14 % ročne. Správne preto súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 14 % ročne z dlžnej sumy 2.521,41 eur od 17.3.2014 do 29.4.2014. Odvolacia námietka žalovaného o nesprávnej výške úroku z omeškania je nenáležitá.

17. Žalovaný v odvolaní tiež namietal, že z výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva lehota plnenia 3 dní bez určenia okamihu započatia plynutia tejto lehoty a žalovanému tak nie je zrejmé, či priznaný nárok sa dostáva do režimu predbežnej vykonateľnosti podľa ustanovenia § 233 Civilného sporového poriadku.

18. Podľa § 232 ods. 3 Civilného sporového poriadku lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

19. Z citovaného ustanovenia Civilného sporového poriadku vyplýva, že lehotou na splnenie povinnosti uloženej v rozsudku je zásadne paričná lehota tri dni. Uvedené ustanovenie zároveň ustanovuje, že táto lehota začína plynúť od právoplatnosti rozsudku. Keďže je to lehota stanovená podľa dní, uplatní sa pravidlo počítania času podľa ustanovenia § 121 ods. 2 Civilného sporového poriadku a lehota na plnenie začína plynúť deň po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku na plnenie. Nejasnosť výroku rozhodnutia nenastane len preto, že v nej nie je uvedený začiatok plynutia tejto lehoty, keďže začiatok plynutia lehoty 3 dní na plnenie vyplýva priamo z citovaného ustanovenia procesného predpisu, ktorý sa v danej veci aplikuje. Odvolacia námietka žalovaného o tom, že mu nie je zrejmé, či sa priznaný nárok dostáva do režimu predbežnej vykonateľnosti tak nie je opodstatnená, zvlášť za situácie, keď o predbežnej vykonateľnosti rozsudku v zmysle ustanovenia § 233 Civilného sporového poriadku ani nebolo rozhodnuté (vo výrokovej časti rozsudku).

20. S poukazom na vyššie uvádzané odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku vo veci samej s použitím ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

21. Žalovaný v odvolaní ďalej vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania namietal, že súd prvej inštancie sa nezaoberal jeho tvrdeniami, že nárok žalobcu na náhradu trov konania nie je dôvodný vzhľadom k tomu, že žalobca si uplatnil zvlášť nárok na zaplatenie istiny a zvlášť nárok na zaplatenie príslušenstva, pričom podľa jeho názoru ide o dôvod hodný osobitného zreteľa podľa ustanovenia § 257 Civilného sporového poriadku, na ktorý mal súd prvej inštancie pri rozhodovaní prihliadať. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi ako procesne úspešnej strane 100 % náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia s odkazom na ustanovenie § 255 ods. 1 CSP.

22. Z obsahu podania žalovaného zo dňa 14.9.2016 doručeného súdu prvej inštancie dňa 16.9.2016 vyplýva, že žalovaný žiada, aby súd rozhodol v súlade s ustanovením § 257 Civilného sporového poriadku, pričom dôvod hodný osobitného zreteľa vidí v tom, že žalobca žaloval len úroky z omeškania, ktoré si neuplatnil v pôvodnom konaní vedenom na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 16Cb/57/2006 a nie je preto dôvodné, aby mu vznikol nárok na náhradu trov konania za toto príslušenstvo len z dôvodu, že tento nárok žaluje samostatnou žalobou, pričom priznanie náhrady trov konania v prípade, ak žalobca žaluje nároky oddelene, by bolo obchádzanie zákona a stalo by sa zárobkovou činnosťou.

23. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku), pričom účastníkovi konania / strane musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (účastníka konania / strany) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Citované zákonné ustanovenia sa totiž chápu aj z hľadiska práv účastníka konania / strany na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a tieto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (porovnaj napr. rozsudok vo veci García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I) tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument účastníka konania / strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ (porovnaj uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03). Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvej inštancie (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII).

24. Z obsahu podania žalovaného zo dňa 14.9.2016 vyplýva, že žalovaný v ňom predostrel rozsiahlu právnu argumentáciu týkajúcu sa jeho požiadavky na nepriznanie nároku na náhradu trov konania žalobcovi. Súd prvej inštancie v odseku 11. odôvodnenia svojho rozhodnutia stroho uvádza, že sa priznal žalobcovi ako procesne úspešnej strane sporu právo na náhradu trov konania vo výške 100 %. Podľa názoru odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie mal v rozhodnutí v časti týkajúcej sa nároku na náhradu trov konania venovať presvedčivému odôvodneniu svojho odlišného stanoviska pri výklade a aplikácii ustanovenia použitého súdom prvej inštancie. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd nemôže argumentáciu strany odmietnuť ako nesprávnu, ale jeho povinnosťou je tiež uviesť v čom jej nesprávnosť spočíva. Argumenty súdu musia byť jasné, zrozumiteľné a dostatočne konkrétne. Konštatovanie súdu, že argumenty strany sú nesprávne alebo irelevantné bez toho, aby uviedol, prečo ich považuje za nesprávne a irelevantné, možno považovať za nedostatočné odôvodnenie. O takýto prípad išlo aj v súdenom spore, keďže súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku vôbec nereagoval na predmetné podanie žalovaného a neposkytol mu vo vzťahu k priznaniu nároku na náhradu trov konania žalobcovi voči žalovanému žiadnu repliku na ním predstreté právne otázky týkajúce sa rozhodovania o nároku na náhradu trov konania v súdenom spore. Za týchto okolností rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. nie je v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, keďže súd prvej inštancie svoje rozhodnutie neodôvodnil ústavne prijateľným spôsobom, odňal žalovanému možnosť konať pred súdom a tým tiež bola naplnená dôvodnosť odvolacej argumentácie žalovaného, v ktorej správne žalovaný poukázal na povinnosť súdu vyrovnáť sa s argumentmi strán.

25. Podľa ustanovenia § 389 písm. b) Civilného sporového poriadku a ustanovenia § 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku musel odvolací súd zrušiť napadnutý rozsudok vo výroku II. o náhrade trov konania a v takejto časti vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V tejto časti odôvodnenia rozsudku odvolací súd musí konštatovať, že toto je v rozpore s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, preto sa rozhodnutie v tejto časti stalo nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov, čo je dôvodom na zrušenie rozsudku v napadnutej časti pre jeho nezrozumiteľnosť.

26. Povinnosťou súdu prvej inštancie bude opätovne o nároku na náhradu trov konania strán rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku odôvodniť, vysporiadať sa s argumentmi žalovaného prednesenými aj v konaní pred súdom prvej inštancie, aj v odvolacom konaní a nárok na náhradu trov konania uplatnený žalobcom posúdiť aj z hľadiska účelnosti (§ 251 Civilného sporového poriadku), keďže uplatnenie pohľadávky žalobca rozdelil do dvoch súdnych konaní.

27. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie tiež o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku), nakoľko nesprávne rozhodnutie s nutnosťou jeho zrušenia zakladá povinnosť súdu prvej inštancie rozhodnúť aj o trovách odvolacieho konania.

28. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).